

Valdemar Olsen: Heller ikke jeg kan give Finansministeren min Tilslutning til hans Udtalelser angaaende Lærerlønningerne. Det er rigtigt nok, at den højtærede Finansminister i Udvalget har omtalt Lærerlønningerne i Forbindelse med de forøgede Tillæg til Tjenestemandslønningerne; men jeg har opfattet det som et fromt Ønske fra Finansministerens Side, at man skulde lægge forøgede Byrder over paa Kommunerne. Det overraskede mig ikke, thi jeg vidste, at Ministeren i saa Henseende havde taget sit Standpunkt tidligere. Jeg maa altsaa protestere imod, at vi Socialdemokrater i Lønningsudvalget paa nogen som helst Maade skulde have bundet os til at gaa med til at lægge yderligere Byrder over paa Kommunerne i Anledning af Lærerlønningernes Forhøjelse. Jeg vil aldeles bestemt protestere derimod, det er et fromt Ønske, den højtærede Minister har fremsat, og som vi foreløbig har taget til Efterretning. Det kunde jo ikke have nyttet at begynde at diskutere dette Spørgsmaal med Ministeren i Udvalget, thi det paagældende Forslag var slet ikke til Forhandling; paa det Tidspunkt var der ikke talt et eneste Ord om Lærerlønningerne, og som Følge deraf har vi ikke taget Standpunkt dertil og føler os ikke bundne af nogen som helst Forpligtelse til at gaa med til at lægge yderligere Byrder paa Kommunerne. Dette vil jeg gerne udtale, idet jeg har overværet Udvalgets Forhandlinger, ogsaa de Forhandlinger, som foregik, da den højtærede Finansminister var til Stede i Udvalget. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen) i, at vi ikke af den Grund kan føle os forpligtede til at stemme paa en bestemt Maade, naar Lærerlønningslovforslaget kommer til Afstemning, vi har ikke paataget os nogen Forpligtelse dertil og føler os ikke forpligtet i saa Henseende.

Finansministeren (Brandes): Jeg giver mig ikke af med at fremsætte fromme Ønsker for et Udvalg, jeg forhandler med; jeg fremsætter overhovedet ikke Ønsker, men Forslag. Det er vel min Pligt og Ret som Minister; om de er fromme eller ej, vil jeg lade andre afgøre, men de er i alt Fald ganske reelle. Den Maade at forhandle paa, der her synes at aabnes Mulighed for, kan jeg ikke være med til. Jeg har i alt Fald to Gange ved Forhandlingerne om denne Sag, nemlig om Merudgiften til Tillægene, i Lønningsudvalget erklæret, at jeg ikke kunde gaa med der-

til, medmindre Statens Udgift til Lærerlønningerne forringedes, og jeg havde en god Foranledning dertil derigennem, at det konservative Folkeparti — det var anden Gang, jeg omtalte denne Sag — i en Vedføjelse til sit Ønske om, at Konjunkturtillægget skulde omfatte alle Grupper, fastslog for sit Vedkommende, at hvis der skulde en yderligere Beskatning til, saa maatte den foretages ved, hvad det konservative Folkeparti kaldte Luksusbeskatning. Jeg erklærede saa i Udvalget, at jeg i Øjeblikket hverken vilde gaa til Luksusbeskatning eller nogen anden Beskatning for at bøde paa Udgifterne i indeværende Finansaar. Hvis der bliver ført en Protokol i Lønningsudvalget, hvad jeg tror, der bliver, maa ogsaa mine Bemærkninger staa i denne. Men jeg føjede til, at det blev nødvendigt for mig at kræve, at Statens Udgift til Lærerlønningerne forringes; dette kan ikke modsiges. Saa er det og maa være parlamentarisk og politisk Skik ikke mindst mellem en Minister og et Parti, der stiller sig saa velvilligt overfor Ministeren, som Socialdemokratiet gør, at sige fra, naar der er Tid. Saa maatte de ærede Medlemmer af Socialdemokratiet, der er Medlemmer af Lønningsudvalget, samtidig sige: Vi kan ikke tiltræde dette, vi kan ikke gaa med til, at Statens Udgifter til Lærerlønningerne formindskes, tværtimod, det er vort „fromme Ønske“, at Staten gaar med til en endnu større Udgift til Lærerlønningerne end den, der er foreslaaet i dette Lovforslag.

Det ærede Medlem fra Nykøbing F. (Valdemar Olsen) sagde, at han vel havde hørt, at jeg stillede den Fordring, og at en Partifælle af mig havde sagt dette i Skatteudvalget, og det er ganske rigtigt (Bevægelse af *Ivar Berendsen*), det var det ærede 8de Medlem fra Hovedstaden (*Ivar Berendsen*), der nu melder sig. Men ikke alene han har sagt det, men jeg har i Gaar i Skatteudvalget, hvis jeg maa kalde det saadan for Nemheds Skyld, akkurat udtalt den samme Opfattelse, at det vil blive nødvendigt for mig at kræve Statens Udgift ved Lærerlønningerne formindsket, og heller ikke da var der noget Medlem af det socialdemokratiske Parti eller af Skatteudvalget, der gjorde nogen Indsigelse derimod. Havde de glemt det i Lønningsudvalget, saa var der da Tid til at sige det i Skatteudvalget, men heller ikke der blev det sagt.

Jeg hørte, at det ærede Medlem fra Silkeborg (*Jacob Christensen*) sagde, at